

MARIOTOVI DEDIČI

— ↔ — Odhalenie — ↔ —

— ↔ — MARJA HOLEČYOVÁ — ↔ —

FRAGMENT

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Odhalenie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

Venujem
mamine, babičke
a svojim drahým sestričkám,
svojim štyrom kočkám,
bez ktorých by bol
môj svet ako
Aldo bez
misky.

Obsah

1. Krv a kniha	7
1. Henrichova ponuka	13
2. Ivanova minulosť	27
3. Pokazené hodiny	35
4. Spomienky na detstvo	44
5. Jednoduché a zložité	55
6. Tajomná prenasledovateľka	72
7. Staronová kamarátka	84
8. Čierna mora	92
9. Natriginó rozprávanie	103
10. Škola volá	112
11. Maškary	121
12. Účinky limonády	131
13. Nové podozrenia	137
14. Pečná potvora	147
15. Vo Vodnom zámočku	157
16. Dodržiavanie tradícií	167
17. Hodená rukavica	177
18. Predurčení	187
19. Peteho odborné rady	195
20. Obyčajná výmena názorov	205
21. Neočakávané	213
22. Hádanka o troch	219
23. Sklamaná dôvera	225
24. Dôstojnosť Maettregov	232
25. Jánošík a Ľubietová	242
26. Ježibaba Janina	251
27. Prebudenie	261
28. Kamarátsky bozk	274
29. Zúfalá	284
30. Miseag v Pavlovej koži	296

31. Isté nároky	309
32. Prijatie	318
33. Zločinci	325
34. Domček z karát	335
35. Trpké sklamania	344
36. Neviditeľní	352
37. Tie jednoduché veci	363

Prológ

Krv a kniha

Mário Tornax Mursa stál pred veľkým zrkadlom a skúmavo si prezeral tvár. Pootočil hlavu tak, aby videl svoj zohavený profil – pokrivený nos, sčernenú a zošúverenú pokožku, napoly prižmúrené oko. *Ešte ľahšie zastraší nepriateľov*, pomyslel si pobaveno a odvrátil pohľad od tváre, ktorú takmer nespoznával.

Otočil sa, obnažil si rameno a pozrel sa na znamenie, ktoré ho označovalo za Nositeľa Knihy odpovedí. Zostalo neporušené. Jeho jemné línie boli trocha svetlejšie – akoby sa trblietali vo svetle. Ani neporaziteľnosť nezmazala pamiatku na to, čo z neho urobilo človeka, ktorým bol dnes. Kniha mu nedarovala len nevídané magické schopnosti. Roky ju musel chrániť a naučil sa byť ostrážitý, nezlaknúť sa nijakej výzvy a za každú cenu brániť svoje záujmy.

Zo zamyslenia ho vytrhli prichádzajúce kroky. Rýchlo si zakryl znamenie, ale vedel, že Timeinmu bystrému zraku nič neujde.

„Odišli,“ oznámila mu. Pri pohľade na jeho tvár znervóznela.

„Budeš si musieť zvyknúť, Tima, lebo toto nedokážem vyliečiť. Nijaké čary nepreniknú cez magioly, ktoré mám na povrchu tela. Dokonca ani moje vlastné zaklínadlá.“

„Deväť rokov som žila s Floriánom,“ pripomenula mu. „Na toto si vari zvyknem ľahšie.“

„A nielen ty si zvykneš. Čoskoro bude túto tvár poznať celé Spoločenstvo,“ usmial sa, hoci ľavý kútik úst ho pritom nepríjemne zaboľel. Bola to bolesť, ktorej sa už nikdy nezbaví.

Magrad bol ponorený do hlbkej noci. Ulice osvetľovali farbisté svetlá, ktoré ho zahalovali do dúhového oparu. Jeho obyvatelia sa prechádzali po pobreží, mnohí sa zhromaždili na námestí. Ich pohľady často nedobrovoľne zabľúdili k vysokej veži, kde stál Marioto. Opieral sa o zábradlie a pozeral sa niekam do diaľky. Z Magradskej veže sa niesli čudné chýry o tom, že Mariotova dcéra spolu s priateľmi opustila Magrad a dokonca leteli priamo do Polisu. Šepkalo sa o tom, že pre ich pána odmietla pracovať, ale on ju napriek tomu prinútil čosi vykonať. Nik nevedel, čo to bolo, a rečiam o tom, že sa jej pri tom podarilo Mária Tornaxa Mursu zohaviť, jednoducho nemohli uveriť. Nech sa však za stenami veže stalo čokoľvek, napätie, ktoré viselo vo vzduchu od jej odchodu a príchodu Grigoriasa Zka, nenechávalo nikoho na pochybách – čas veľkého rozhodnutia sa blížil. Čoskoro vypukne vojna.

Grigorias sa mierne uklonil: „Pane.“

Marioto odtrhol pohľad od svojho mesta a otočil sa. Grigo si so záujmom prezeral jeho tvár. Svetlo z vysokých lampášov osvetľovalo jej znetvorenú polovicu. „Budem hádať,“ ozval sa po chvíli. „Tá malá Lubietová, však? Na mojej tvári zanechala stopy Melánia, na tvojej jej dcéra.“

Jeho pán pred ním stál nehybne ako socha a upreto naňho hľadel. Prenikavé oči mu žiarili a pokúšali sa preniknúť do Grigovej pevnej mysle. To Grigoriasa znepokojilo. Marioto ho mal vítať s fľašou najlepšieho vína. Keby prejavil trochu zmyslu pre humor, podával by mu na prípitok pohár ludrefory. Bol to predsa deň ich veľkého víťazstva!

„Dosiahol si svoje, Marioto,“ pokračoval. „Mal si veľa času premýšľať o tom, čo urobíš, keď sa staneš neporaziteľným. Nemyslím si, že tvojím cieľom bolo stáť tu a zazeráť na mňa ako na nepriateľa.“ Prešiel okolo vysokého stromu a sadol si do kresla tak, aby sa nemusel pozeráť na znetvorenú polovicu Mariotovej tváre.

„Nechceš vedieť, či to Mija prežila?“ odmerane sa ho opýtal Marioto.

„Prečo by ma to malo zaujímať?“

„Nezahrávaj sa so mnou.“

Grigovi vtom zmizol z tváre uvoľnený výraz. V Mariotovom hlase znela zlosť, akej naposledy čelil v deň, keď zabil jeho brata.

„Stalo sa niečo?“ opýtal sa vážne.

Marioto sa k nemu hrozivo priblížil. Grigo preglgol, vstal a dal si záležať, aby mal hlavu pokorne sklonenú. „Dnes sa budem pýtať len ja,“ oznámil mu jeho vodca.

Grigorias sa rokmi praxe naučil, že najlepšie je mlčať, kým sa Marioto nevyzúri.

„Prečo si šiel na vlastnú päsť do Maettregie a nepožiadal si o pomoc mojich mužov?“

„Už som ti to vysvetľoval.“

„Dávam ti príležitosť ešte raz mi to objasniť. A dobre si premysli, čo mi povieš.“

Grigorias sa snažil upokojiť. Nie, Marioto nemôže ani len tušiť, že skutočnou príčinou jeho vpádu do mesta Maettregov bola túžba zmocniť sa Knihy odpovedí. Keby to vedel, Grigorias by sa už s najväčšou pravdepodobnosťou zvíjal od bolesti na zemi.

„Chcel som ich priviesť sám a opäť si získať tvoju dôveru. Nemohol som čakať na tvojich ľudí, dediči mali z Maettregie odísť ešte v tú noc. Musel som rýchlo konať.“

„A zničiť celé mesto, zavraždiť desiatky Maettregov.“

„Aj ja som prišiel o veľa svojich mužov,“ poznamenal Grigo.

„Vedel si, že je to nebezpečné, ale napriek tomu si riskoval svoj život. A to nie je ten Grigorias Zka, ktorého poznám. Nikdy neriskuješ, ak z toho nemáš nejaký ošoh. Nesnaž sa ma presvedčiť, že si to robil len kvôli mne. Moja priazeň nie je hodná tvojho života.“ Mariotov hlas znel čoraz zlostnejšie. Pristúpil ku Grigovi: „Čo si hľadal v Maettregii? Čo chceš od Mije?“

„Nemal som nijaké vedľajšie úmysly,“ darilo sa Zka klamať absolútne vyrovnaným hlasom. Marioto však nebol len mocný telepat, ale aj človek, ktorý ho už dlhé roky poznal.

Zahnal sa a s takou ohromnou silou vrazil pästou Grigoriasovi do hrude, až ho odhodilo na kraj terasy. „Povedz mi pravdu!“

Grigo zostal ležať na zemi, rukou si pritláčal udretú hrud' a lapal po dychu. „Už som povedal,“ zachripel.

Jeho telo sa náhle vymrštilo do výšky. Marioto pristúpil k zábradliu. Pod Grigovými nohami bolo zrazu prázdno. Keby ho pustil na zem, pád z veže by prežil len s pomocou mágie, ale v tom by mu Marioto nepochybne zabránil.

„Vieš, čo mi Mija povedala?“ opýtal sa ho Marioto. Ešte stále upreto hľadel do jeho očí a pokúšal sa prejsť všetkými múrmi, ktorými Grigo opevnil svoju myseľ. Naklonil sa k nemu. Grigovo telo kleslo nižšie. „Vyhrážal si sa jej. Sľuboval si jej, že keď ma urobí neporaziteľným, ty ju začneš prenasledovať. Prečo, Grigorias? Čo od nej chceš? Preto si šiel do Maettregie bez môjho vedomia, nemám pravdu?“

„Mýliš sa.“ Marioto ho pritiahol k sebe a nemilosrdne udrel o zábradlie.

„Čo predo mnou skrývaš?“ jeho hlas sa rozozvučal po celom okolí. Tí, čo boli blízko pri veži, zaregistrovali hádku a vystrašene hľadeli na vrchol budovy.

Grigorias sa rozkašľal. Mariotova desivá tvár prezrádzala, že v tej chvíli je schopný všetkého. Bolo na čase zmeniť hru. „Prečo to chceš vedieť?“ opýtal sa svojho vodcu. „Už ju nepotrebuješ, tvojim zámerom poslúžila takmer dokonale, teraz je rad na mne. Môže ti byť jedno, či chcem jej magioly, jej život, či ju chcem zničiť, alebo sa cez ňu dostať k väčšej moci. Si neporaziteľný a ja ťa nemôžem a ani nechcem ohroziť – vieš, že postava sivej eminencie mi maximálne vyhovuje a nemienim na tom nič meniť. Hlavne nie teraz, keď sme už tak blízko. To, čo chcem od Mije L'ubietovej, sa teba už netýka.“

„Naopak. Zabudol si, že je to moja dcéra,“ precedil pomedzi zuby.

„Nikdy si sa o nej takto nevyjadroval. Musela na teba veľmi zapôsobiť, čo? Tie jej modré očiská... akoby mame z oka vypadla. Určite sa ti vynorili spomienky na Melániu a na to vaše cukrové obdobie. Dovoľ, aby som ti pripomenul, že to obdobie si ukončil ty a nakoniec si ju zabil vlastnými rukami. Je od teba naozaj veľmi šlachetné, že teraz chceš chrániť jej dcéru.“

„Nezahrávaj sa so mnou, Grigorias,“ varoval ho Marioto. „Pravda je...“

„Pravda je taká, že som vždy mal pred tebou tajomstvá, a nikdy ťa to netrápilo, lebo som ti vždy oddane slúžil a to aj vždy budem robiť! Žiadam za to len tolko, aby si rešpektoval moje súkromie a nestaral sa o moje záležitosti. Ručím ti za to, že tvoje záujmy neohrozím. Tým by som šiel aj proti sebe. Chceš ma teraz zastrašiť tým, že si neporaziteľný? Dobre vieš, že ako čarodejník a bojovník sa ti nemôžem rovnať. Pre mňa si bol neporaziteľný už vtedy, keď sme sa stretli prvý raz – pre mňa nijaká zmena nenastala. No aj tak si budem stále nárokovať priestor na svoj vlastný život. Nebudem sa ti spovedať!“

Marioto si privolal jeho telo k sebe. Grigove nohy bolestivo narazili do zábradlia a jeho krk ďalej zvierali Mariotove pevné ruky. Mágia, ktorú do seba vpil, aby sa stal neporaziteľným, urobila jeho dotyk neznesiteľným – bol horúci a bolestivý, Grigova pokožka takmer horela.

„Ak s týmito podmienkami nesúhlasíš, tak ma radšej zabi,“ zachraptal a zo všetkých síl sa snažil skryť strach. „A skôr ako by si ma začal mučiť, urobím to sám. Znič svojho jediného oddaného priateľa pre hlúpe reči Melániinej dcéry, ak ti to prinesie pokoj. Nemysli si však, že sa vzdám svojej slobody.“

„Nie, Grigorias...“ Grigo skúsil odvrátiť zrak od Mariotovej hrozivej tváre, ale ten ho prinútil pozeráť sa mu do očí. „Nezabijem ťa. Zistím, čo si predomnou skrýval. Od dnešného dňa ťa budem stále sledovať. Neurobiš nič, o čom by som sa nedozvedel. Neprejde jediná chvíľa, ktorá by patrila len tebe. Kamkoľvek sa pohneš, budú tam aj moje oči.“

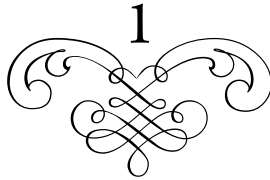
Grigo spadol na zem. Kým sa otriasol, Marioto dodal: „A teraz ma dobre počúvaj, lebo ťa varujem len raz. Ak sa pokúsiš Miji alebo ktorémukoľvek z jej priateľov ublížiť, pôjdeš proti mojim záujmom. Keď zistím, že konáš proti mne, stratíš všetko, Zka. Pocítiš takú bolesť, že jediným tvojím želaním bude zomrieť. A nezabudni, že ak sa Miji alebo komukoľvek z jej kruhu niečo stane, nebudem pátrať po vinníkovi, nebudem sa pýtať, či si to prikázal ty. Budeš vinný bez súdu, aj keby za vinníka oficiálne považovali niekoho iného – poznám tvoje schopnosti, dokážeš zmanipulovať každého.“

Ak sa im skrivi čo len vlas na hlave, od toho dňa budeš ľutovať, že ešte dýchaš. Na tvojom mieste by som dúfal, že Mija nemá ďalších nepriateľov, lebo v opačnom prípade sa budeš musieť stať jej ochrancom.“

Otočil sa a vošiel do budovy.

„Nič si nenahováraj, Marioto!“ kričal Grigorias hlasom, ktorý ani sám nespoznával. „Nie si neporaziteľný. Možno sa od teba odrazí každá zbraň, ale ešte stále si sa nezbavil svojej najväčšej slabosti. Keby si bol dosť silný, nezáležalo by ti na nej! Ak nezničíš tie svoje prehnané city, zničia raz ony teba!“

Marioto na to nereagoval. Zmizol vo dverách a ani sa neobzrel. Grigorias ešte dlho ležal na zemi a spamätával sa. Marioto úplne zlikvidoval všetky jeho plány – musel zabudnúť na Knihu odpovedí, musel zabudnúť na Mijinu smrť. Nemal iné východisko. Musel sa vzdať alebo nájsť rafinovaný spôsob, ako bez Mariotovho vedomia získať všetko, po čom túžil. Krv aj knihu.

Henrichova ponuka

„Nechcem, aby ste ľudí klamali ešte aj kvôli mne.“

Klačala na kolenách. Cítila, ako jej po lícach stekajú horúce slzy. Ne-snažila sa ich zotrieť. Rukami prechádzala po zemi, akoby čosi hľadala.

„Kde si?“ pýtala sa. V jej hlase sa ozývalo číre zúfalstvo. Všetko bolo roz-mazané, všetko bolo ponorené do hlbokaj tmavej hmly.

„Kde si?“ pýtala sa znova. „Prosím...“

V pozadí počula hluk, výkriky, ale takmer ich nevníkala. Jej ruky zrazu narazili na čosi mäkké. Čosi, čo jej oči nevideli. Odtiahla ich.

„Mija...“ počula svoje meno. Hlas, ktorý ho vyslovil, jej bol povedomý, ale predsa sa jej zdal taký vzdialený, taký neskutočný. Ozývala sa v ňom...

Ruky jej opäť spočinuli na mieste, odkiaľ prichádzal hlas. Do svalov jej prenikla bodavá bolesť, srdce jej zovrelo.

„Nie, nie, nie!“ takmer odskočila. Bola to smrť. Smrť! Dotkla sa Smrti. Všetko sa v tej chvíli rozplynulo v temnote.

Mija len na okamih pootvorila oči. Čo to bolo? pýtala sa samej seba. Vzápäti ju premohla únava a opäť sa ponorila do ríše snov.

„Kapucne na hlavy,“ prikázal im Aslex Filt a tak rázne potriasol hla-vou, že keby Miseag včas neuhol, jeho dlhé vlasy by ho šlahli do tváre.

„Vedia, ako vyzeráme?“ opýtal sa Miseag, kým si nasadzoval kapucňu.

„Nie tak celkom, ale skupinka mladých čarodejníkov okolo dievčata, ktoré akoby z oka vypadlo Arabesovej sestre, by bola takpovediac podozrivá.“

„Pravda,“ uznal Miseag a vystúpil z predného sedadla širokého MaGi III-4 práve včas, aby sa vyhol šľahnutiu Aslexovými vlasmi. Strážnik sa k nim rozbehol a otvoril dvere na zadnej časti auta, odkiaľ vystúpil Bart a za ním Pete. Obom zakrývali tváre široké kapucne.

„Ešte stále ju prebúdza?“ hádal Miseag, keď sa Danka ani Mija neobjavovali.

Aslex podal strážnikovi čosi, čo tvarom vzdialene pripomínalo tradičné kľúče od auta. Boli však omnoho menšie a hladké, v tvare veľkého písmena M. Strážnik si od neho udržiaval odstup. Evidentne už poznal Aslexov zvyk kdekoľvek a kedykoľvek triasť hlavou.

„Spí ako poleno,“ zasmial sa Pete.

„Nezdá sa mi to veľmi normálne,“ vážne dodal Bart a znepokojene hľadel dovnútra auta. „Ktovie, čo všetko bolo v tom Mariotovom odvare...“

„Odvar bol v poriadku,“ ubezpečil ho Miseag a nemohol sa ubrániť úškrnu. „Ešte nepoznáš Miju.“ Potom vošiel dovnútra MaGi a pri pohľade na bezmocnú Danku sa nahlas zasmial.

„Mija, no tak... musíme ísť,“ šepkala, no jej kamarátka sa ani nepohla a pokojne spala ďalej.

Miseag si sadol na sedadlo oproti nim, sklonil sa k Miji, chytil ju za obe plecia a bez milosti ňou zatriasol. Potom ju prinútil sadnúť si.

Danka mu venovala vyčítavý pohľad: „Mohol si byť trochu jemnejší.“
Usmial sa: „Nebudím ju prvýkrát v živote.“

„Čo sa deje?“ unavene zamrmlala Mija.

„Dorazili sme, už musíš vstať,“ vysvetľovala Danka.

Miseag jej bez slova nasadil kapucňu a pohľadom Danke naznačil, aby vystúpila ako prvá.

Využil tú krátku chvíľu, počas ktorej zostal s Mijou osamote, aby zašepkal: „Čo sa Arabesa týka, o predmete A ani nemukni. Nechaj hovoriť mňa. Nechcem, aby čo len vytyšil, že Grigoriasovi a Maettregom nešlo iba o nás.“

Pozrela sa naňho rozospatými očami. „Nemusíš sa báť,“ ubezpečila ho. „Možno som unavená, ale rozum ešte mám. Nezradím ťa.“

Pomohol jej vystúpiť a pritom jej pevne stisol ruku. Keď Pete videl, že ledva stojí na nohách, podoprel ju z jednej strany, Miseag z druhej. Tak vošli do vysokej budovy v tvare trojuholníka. Z bokov ju obklopovali dve nižšie veže. Zvažujúci sa most ich spájal s vrcholom. Bola to najvyššia budova s celom Polise, kde sa sústreďovali stovky úradníkov a najdôležitejších ľudí magického sveta. Vošli do Najvyššieho úradu Spoločenstva čarodejníkov.

„Ako sme sa sem dostali?“ opýtala sa Mija, keď prekračovali prah brány. Vstúpili do priestrannej vstupnej haly, ktorá sa hemžila úradníkmi v elegantných rôznofarebných odevoch s dlhými plášťami. Ešte pestrejšie boli šaty žien. Niektoré mali na hlavách špicaté klobúky, iné zase čosi, čo pripomínalo čepce, a len zopár si nechalo vlasy voľne rozpustené.

Podlaha aj stĺpy v hale boli z bieleho mramoru. Pred každým stĺpom stála socha, ktorá zobrazovala postavu muža v plášti s mečom v ruke.

„Pri nástupe do funkcie každá Hlava Spoločenstva vyčaruje nový stĺp a vyryje naň svoje meno. Po jeho smrti alebo po odchode z funkcie tu vystavia jeho sochu,“ vysvetlil im Aslex, keď zachytil, kam sa upierajú ich pohľady. „Podťe, neskôr si to tu prezriete, teraz by ste zbytočne púťali pozornosť.“

Mal pravdu – mnohí sa za nimi zvedavo otáčali, ale každý človek so zdravým rozumom si hneď uvedomil, že záujem nepriťahujú postavy v plášťoch a s kapucňami na hlave. To Aslex Filt svojim vzhľadom prinútil každého okoloidúceho na okamih spomaliť a prezrieť si ho. Neomrzelo to ani tých, čo ho vidali takmer každý deň.

Bol to nižší, veľmi vychudnutý muž a o to nápadnejšie pôsobili jeho rozpustené vlasy pokryté šedinami a brada dlhá takmer ako jeho vlasy, ktorú si zapletal do dvoch vrkočov. Ruky mal od zápästia až po lakety pokryté tmavými náramkami, až sa zdalo, že má dlhé rukavice. Elegantná košeľa a vesta pôsobili popri jeho vzhľade pravekého človeka takmer rušivo.

Viedol ich k plošinkám na druhej strane haly. Keď na jednu z nich

všetci nastúpili, obklopila ich akási striebristá kukla a plošina sa pohla smerom nahor.

„Ako sme sa sem dostali? Všetko som prespala,“ dožadovala sa odpovede Mija. Vymanila si ruky z Peteho aj Miseagovho zovretia a oprela sa o stenu striebornej kukly, ktorá ich viezla na samý vrchol Úradu.

„Na hranici do Polisu sme povedali, kto sme, a že sa chceme rozprávať s Henrichom,“ objasňoval jej Pete. „Keď sa im Miseag vyhráždal, že trpko oľutujú, ak okamžite nepohnú svojimi zadkami, nespoja sa s Hlavou osobne a neoznámia jej, že čakáme, boli celkom nápomocní. Potom prišiel pán Filt v Arabesovej limuzíne. Mimochodom, najnovší model, zrýchlenie z nuly na dvesto za osem sekúnd!“

„Sedem,“ opravil ho Aslex.

„Sedem!“ zvolal Pete, ale jeho nadšenie sa nestretlo s pochopením. Danka sa zatvárila kyslo a Bart len nechápavo pokrútil hlavou.

„Takže Zradcovia nás opustili ešte pred príchodom do Polisu,“ hádala Mija.

„Navrhujem, aby ste túto tému rozoberali až v bezpečí Henrichovej pracovne. Tu majú aj steny uši,“ prerušil ich Aslex a opäť potriasol hlavou tak, že všetci museli uhýnať. „Tieto správy si nechajte pre Henricha. A nebojte sa, aj on má pre vás pripravených zopár prekvapení.“

„A vy ste kto, pán Filt? Prečo za nami poslal práve... vás?“ zamračene sa opýtala Mija.

Vtom plošina zastala, strieborná stena zmizla a Aslex vystúpil. Stáli na vrchole trojuholníkovej budovy. Chodba, kde sa ocitli, bola krátka a na jej konci už stál Henrich Arabes s rukami v bok. Keď ich uvidel, dlhými krokmi im šiel naproti.

Aslex sa uklonil, jeho náramky zaštrngotali a veselo sa usmial spod zarastenej brady. „Som Henrichov asistent, hovorca, najspolahlivejší pomocník alebo inými slovami reprezentant Hlavy Spoločenstva.“

Mija si ho pobavene premerala: „Vždy som hovorila, že moja rodina nie je normálna!“

„Mija!“ nadšene zvolal Henrich a Aslex im uvoľnil cestu, aby mohli vystúpiť a zvítať sa s ním.

Usmiala sa a povedala: „Zdravím, strýko.“

Zastal na mieste. Odmietnutie v jej tvári bolo nespochybniteľné. Možno ju predtým chcel aj objať, ale teraz vedel, že by mu to určite nedovolila. Zamračil sa. „Predpokladám, že ti to povedal Marioto.“

Prikývla: „Bol dosť zhovorčivý.“

„Porozprával nám toho naozaj veľa. Napríklad sa párkrát zmienil o Spoločenstve,“ dodal Miseag.

Aslex si diskrétno odkašlal. „Nechám vás pokojne sa porozprávať. Keby niečo, vieš, kde ma nájdeš,“ oznámil Henrichovi. Keď všetci vystúpili z plošiny, nastúpil na ňu a zviezol sa na niektoré z nižších podlaží. Predtým znova potriasol hlavou ako lev, ktorý odháňa otravný hmyz. Miseag už chápal, prečo sa v Spoločenstve zaužívalo prirovnanie „strelený ako Aslex“.

„Chápem, že sa na mňa hneváš, že som ti to zatajil,“ začal Henrich, keď sa usadili v jeho pracovni. Z troch strán ju obklopovali priehľadné steny, ktoré jej návštevníkom poskytovali pohľad na celé obrovské veľkomesto. No nik z prítomných mu nevenoval pozornosť.

Danka sa nepokojne pohmýrila, očividne nebola vo svojej koži – nie každý deň sa stávalo, že si sadla oproti Hlave Spoločenstva a bola svedkom riešenia jeho súkromných záležitostí.

Mija pokrútila hlavou. „Nie, nehnevám sa,“ uistila ho tónom, ktorý prezradzal úplný opak. „Čo sa týka tej veci o Mariotovej vojne a o tom, že nie je krvilačný zloduch, mala som to vedieť. Mala som právo poznať pravdu o svojom vlastnom otcovi. No asi ste sa báli, že to vyzradím, však?“

„Nie je to úplne tak, nerád...“

„Čo sa týka veci nášho príbuzenstva,“ neodbytno pokračovala Mija, „mala som to vedieť rovnako, ako som mala vedieť, že Anna je moja stará mama. Takisto som mala vedieť, že Melánia žila až do mojich štrnástich rokov, že mám čarovné schopnosti, že môj skutočný otec ešte stále žije... Mala by som vedieť, prečo Ivana vykopl z Lubietovej, ale ani to sa mi Metoj do dnešného dňa neunúval prezradiť.“

„Viem,“ priznal Henrich, ale Mija ho ešte nepustila k slovu.

„Všetci ste určite mali svoje dôvody, pravda? Najpriamejší zo všetkých sa nakoniec ukázal Marioto, ktorý nemal problém povedať mi aj to, na čo som sa nepýtala!“

„Tajomstvá...“

„No nebojte sa, Henrich,“ zúrivo ho prerušila, „nehnevám sa, ale poučila som sa – naučila som sa hrať vašu hru. Vieme, že ste toho kvôli nám urobili veľa, a ďakujeme vám za to. Ak však chcete vedieť, kde sme celé tie týždne boli, čo všetko sme zažili, nepovieme vám všetko. A aj my na to máme svoje dôvody.“

Miseagovi myklo kútikmi úst. Bol pripravený porozprávať Arabesovi všetko o ich pobyte v Maettregii, plánoval vynechať len časti o Knihe a občas zaklamať. Vďaka tomuto Mijinmu vyhláseniu sa však klamstvám vyhnú – povedia mu len toľko, koľko budú považovať za nevyhnutné.

Henrichovo čelo sa zvrátilo. Miseag predpokladal, že ani Najvyšší sa voči nemu nesprávajú tak trúfalo ako jeho neter. „Až keď som sa s tebou stretol počas tej noci, keď sme odhalili, že si magiolička, dozvedel som sa, že Metoj ti zamlčal, kto som. Mala si toho veľa – príbeh tvojich rodičov, odlúčenie od Ivana, nový svet, magioly. Nechcel som ti komplikovať život. Navyše, keby si sa dozvedela pravdu o tom, že som vlastného otca znenávidel a odišiel z jeho domu, mohlo by to poznačiť tvoju mienku o ňom a to som naozaj nechcel. Nechcel som zasahovať do vášho vzťahu.“

„Pokaziť taký pekný vzťah by bola hrozná škoda,“ ironicky uznala Mija.

Arabes jej poznámku prepočul. „Prezradiť ti, že tvoj otec nie je taký skazený, ako ho vykresľujú noviny a chýry, som nepovažoval za rozumné. Nebol som si istý, či by si chápala, čo v skutočnosti stojí za jeho vojnu. Najprv si musela pochopiť, čo pre čarodejníkov znamená Dohoda, aké sú naše tradície, naša spätosť s minulosťou, a na základe toho si urobiť vlastný názor. Vyžadovalo si to čas.“

Zamračila sa: „Takže všetko by som sa bola dozvedela v tej správnej chvíli?“

„Dá sa to povedať aj tak.“

„Potraste si rukami s vaším oteckom. Aj on jednostaj odkladá nejakú tú maličkosť na správnu chvíľu.“

Henrich sa ešte viac zamračil. V pracovni sa rozhostilo napäté ticho. Nielen Danka sa už netrpezlivo hmýrila. Bart nebol o nič pokojnejší a Pe-teho strnulý výraz prezrádza, že ani jemu nie je príjemné počúvať ich slovnú výmenu.

„Pred pár hodinami som sa dozvedel, že ste sa skrývali v Maettregii,“ ozval sa po chvíli Arabes. Miseagovi priatelia spozorneli – o tom, čo sa dialo v čase, keď boli dediči vyhlásení za nezvestných, nič netušili.

„Ako ste sa to dozvedeli?“ spýtal sa Miseag s neprijemnou predtuchou.

„Prišlo sem dievča s jedným z ich starších. Tvrdilo, že je sestrou starešinu, a žiadalo nás o pomoc, pretože Maettregia ešte stále horí akýmsi magickým ohňom. Prosila, aby sme im poskytli strechu nad hlavou, pretože nemajú kam ísť.“

„Myslíte Natrigu? Dlhovlasú krásku, asi štrnásťročnú?“ uistovala sa Mija.

Prikývol.

„Je to starešinova dcéra, nie sestra,“ opravila ho.

Strýko sa na ňu lútostivo pozrel: „Spomínala, že počas vpádu Grigoriasovho vojska prišlo o život veľa Maettregov a medzi nimi aj jej otec. Ďalším starešinom sa stal jeho syn, ale ten sa rozhodol spolu s niekoľkými maettregijskými rodinami hľadať pomoc u Grigoriasa Zka.“

Miseag zachytil Mijin zhrozený pohľad, no rýchlo sa od nej odvrátil a sťažka preglgol. *Naglius je mŕtvy*, len táto myšlienka rezonovala v jeho mysli. Starešina, ktorého si tak oblúbil, ktorý ho však oklamal a manipuloval ním v túžbe získať Knihu odpovedí, ten muž, ktorý mu ponúkol miesto starešinu Maettregie, je mŕtvy. A Miseag vedel, že Nagliovu smrť zaviniel on – to on podpálil Maettregiu, spôsobil pád Ludu mieru. Síce to urobil v snahe ochrániť ich, ale to ho neospravedlňovalo.

„Pomohli ste im?“ ticho sa opýtala Mija.

„Rozhodnutie som ponechal na Najvyšších a neviem, či už k nemu dospeli. Dôležitejšie pre mňa bolo, že ste nažive niekde v lesoch Maettregov,

prenasledovaní Zradcami. Natriga tvrdila, že ste im unikli, lebo na druhý deň lietalo na oblohe viac Zradcov ako vtákov.“

„Podarilo sa nám to len s Natriginou pomocou,“ priznal Miseag. „Nebyť jej včasného varovania, Grigorias by nás dostal už v tú noc. Maettregovia nás ukryli a pomohli nám. Natriga sa nás pokúsila zachrániť. Dlhujeme im pomoc.“

„Čo sa stalo v tú noc?“ vážne sa ich opýtal Arabes.

Jeho otázku Mija odignorovala a opýtala sa: „Pomôžete im?“

Zhlboka sa nadýchol: „Prekvapuje ma, že nespomenula, aký veľký podiel má na vašom úteku z mesta.“

„Natriga je skromná,“ pohotovo vysvetlila Mija. Natriga sa v skutočnosti šikovne vyhla priznaniu, že Maettregovia pomohli Mariotovým dedičom, lebo chceli získať Knihu odpovedí. Alebo že diel viny za zničenie ich mesta nesie Nagliov syn, ktorý ich zradil a chcel vydať Grigoriasovi aj s Knihou.

Henrich sa zamyslel a skúmavo sa zahľadel najprv na Miju, potom na Miseaga. „V poriadku, pomôžem im,“ vyhlásil.

„Ďakujeme,“ odvetila Mija.

„Myslím, že by ste mali vedieť, čo sa stalo u Mariota a prečo sme tu,“ začal Miseag a dúfal, že viac nebudú rozpitvávať tému o Maettregoch. Rozhodne netúžil po tom, aby ktokoľvek ďalší vedel, že v Maettregii roky žila aj jeho matka, a aby ich ochránila pred Grigoriasom, obetovala svoj život.

Počul, že Mijino srdce začalo tlčiť rýchlejšie. Danká ju jemne chytila za ruku položenú na operadle.

Henrich sa ešte viac zamračil: „Počúvam.“

„Zo súdu nás mali odvieť priamo do Magradu, ale vďaka Mijiným magiolám sa nám podarilo ujsť. No nemali sme po ruke nijakú kanu, a tak sme blúdili lesmi, až kým nám starešina Maettregie neponúkol pomoc. Museli sme počkať, kým sa z Polisu vráti jeho syn, lebo len on vlastnil vuznošku. Už sme mali odísť, keď do mesta vtrhol Grigorias so svojimi mužmi. Podarilo sa nám ujsť, ale na druhý deň nás zajali v lese a odvliekli do Magradu. Tam sme sa stretli s Mariotom. Ukázal nám

Magrad a prezradil, že plánuje zničiť Dohodu a založiť nové moderné Spoločenstvo, nie zabíjať hlava-nehlava, ako sme od malička počúvali. Chcel, aby sme sa k nemu pridali, ale my sme odmietli. A prezradil nám ešte jedno tajomstvo, ktoré vraj dovtedy poznal len on a Grigorias,“ odmlčal sa a spýtavo sa pozrel na Miju. Nepatrne pokrútila hlavou a Miseag pochopil, že chce, aby to radšej dopovedal on.

„Oslobodil nás aj Annu, ktorá je už na ceste do Lubietovej, no ešte predtým preňho musela Mija čosi urobiť,“ pohodlnejšie sa usadil. „Viete, vaše informácie o Mariotovej neporaziteľnosti neboli presné. Síce poznal celé zaklínadlo, ale nebol schopný uskutočniť ho. Celé tie roky sa o to snažil. Zrejme aj preto odkladal vojnu. Do dnešného dňa sa mu to nepodarilo. Vyžaduje si to výnimočnú moc,“ veľavýznamne sa pozrel na Miju.

„Napríklad takú, ako sú magioly?“ opýtal sa Henrich s pohľadom upretým na svoju neter.

„Áno,“ priznala a s hlbokým nádychom sa mu pozrela do očí. Bála sa jeho reakcie. „Mrzí ma to,“ zahryzla si do pery, „to ja som ho urobila neporaziteľným.“

Na tvári jej strýka sa zračilo nepríjemné prekvapenie, pohľad mu však zmäkol, keď sa v Mijiných očiach zaleskli slzy.

„Mala som možnosť zabiť ho, sám mi to povedal, ale to by som nedokázala! Je to predsa môj otec... A viem, že keby som sa...“

„Mija,“ upokojoval ju. „Viem, aký je Marioto. Keď si niečo zaumieni, nič mu nestojí v ceste. Nemala si na výber, preto nemáš dôvod si to vyčítať.“

„Mohla som...“ hlas sa jej zasekol.

„Nemohla si urobiť nič,“ rázne jej objasnil Miseag.

„Urobila si to, lebo si nás chránila a takmer si pri tom prišla o život!“ pripomenula jej Danka.

Pete sa otočil k Hlave Spoločenstva. „Miju to úplne vyštavilo, keby jej Marioto a Miseag nepomohli, to zaklínadlo by ju bolo možno zabilo!“

„Prestaňte ma ospravedlňovať,“ netrpezlivo ich zahriakla.

Henrich vstal zo svojho kresla a rukami sa oprel o stôl. „Nie, Mija. Majú pravdu, prestaň si to vyčítať. Marioto by tak či onak dosiahol svoje. Chápem, že si voči nemu bola bezmocná. Už roky sme si mysleli, že je ne-

poraziteľný, a nevidím dôvod, aby sa niekto ďalší dozvedel, že to tak nebolo. Nik sa nedozvie, čo sa v Magrade stalo, rozumiete? Nepoviete to ani svojim rodičom, ani ďalším priateľom. Oficiálnou verziou bude, že Mario to vám navrhol miesto vo svojej armáde a vy ste odmietli. O neporaziteľnosti nepadne ani pol slova.“

„Zase chcete klamať?“ rozhorčila sa Mija. „Neklamali ste svojich ľudí už dost?“

Otočil sa k jej priateľom a zdvorilým, no rúznym tónom ich požiadal: „Mohli by ste chvíľu počkať za dverami? Myslím, že s Mijou si musím vyjasniť zopár záležitostí, a bude lepšie, keď to urobíme medzi štyrmi očami.“

„Možno by bolo lepšie, keby som zostal, je to...“ pokúsil sa namietnuť Miseag, ale Henrich ho zastavil.

„Nebude to tak lepšie,“ uistil ho s príjemným úsmevom na perách. „Dôverujte mi a ospravedlňte ma za nedostatok zdvorilosti. Dnes som mal ťažký deň a nerád by som mrhal vašim aj mojím časom.“

„Len choďte,“ upokojovala ich Mija. „Asi pôjde o rodinné záležitosti, len by sme vás nudili...“

Pete a dvojičky sa neochotne postavili.

„Valika vám určite rada ponúkne teplý čaj,“ pokojne ich uistil Henrich.

Miseag sa spýtavo pozrel na Miju.

Chodť, povedala mu telepaticky.

Keby si mala nejaké problémy, budeme za dverami! ubezpečil ju a nasledoval svojich priateľov do pracovne Henrichovej sekretárky. Keď ich zbadala, jej buclatá vráskavá tvár sa rozžiarila od úsmevu. „Pchosiím, pchodťe sem, sadchnite si,“ širokými rukami ukazovala na miesta vedľa dverí. „Dcháte schi niečo pod zchub? Akí šte len vchycivení, ako vás tam museli trápchiť! Určite ste vychladnutí, chůďdatchá moje!“ Potiahla Barta za obe líca a zasmiala sa: „Len ty vychzeráš dobche, miláčchik.“

„Nezdá sa vám, že všetci okolo Arabesa sú tak trocha blázni?“ opýtal sa Pete, keď im Valika šla uvariť čaj.

Hneď ako sa za nimi zatvorili dvere, Henrich si opäť sadol do svojho kresla.

„Ak mi chcete vynadať za to, čo si myslím, nestrácajte čas,“ spustila Mija, ale prerušil ju.

„V prvom rade ťa prosím, aby si mi tykala. Som tvoj strýko. V druhom rade – prijímam tvoje rozhodnutie, že mi povieš len toľko, koľko budeš chcieť. Rešpektujem to, ale chcem ťa dôrazne požiadať, aby si to dobre zvážila. Pre Spoločenstvo môže byť podstatná každá maličkosť: čo vám Marioto povedal, čo urobil, čo ste videli v Maettregii – to všetko nám môže pomôcť.“

„A iným by to zase mohlo uškodiť,“ povedala Mija a pri pohľade na jeho zarazenú tvár rýchlo dodala: „Nemám na mysli Mariota, o to sa neboj. Nie som na jeho strane a ani nikdy nebudem. Je to zlý človek. Nesúhlasím však so Spoločenstvom, s tým, čo robí a ako klame všetkých svojich bojovníkov. Nechcem, aby ste ľudí klamali ešte aj kvôli mne.“

„Netvrďím, že som na to hrdý. Vo svojej funkcii som bol už veľakrát nútený dobre zvážiť, čo verejnosti prezradím a čo pred ňou radšej skryjem, ale politika je už raz taká. Nechránil som tým svoje záujmy, ale poriadok a bezpečnosť v Spoločenstve. Tentoraz chcem ochrániť teba. Už kolujú klebety o tom, že ste Zradcovia a pomáhate Mariotovi napriek tomu, že o tom nešťastnom súde som zakázal hovoriť a všetky obvinenia som stiahol. Ak by sa ľudia dozvedeli, že si ho urobila neporaziteľným, ťažko by sme tieto chýry vyvracali.“

„Nepáči sa mi to... A nie je vlastne jedno, čo si o mne myslia? Teraz som voľná, nemusím sa skrývať pred Mariotom a konečne sa môžem vrátiť k Ivanovi. Do Ľubietovej budem chodiť len kvôli priateľom a vyučovaniu. S čarodejníkmi nemusím mať nič viac spoločné.“

„O tomto som sa s Ivanom rozprával a usúdili sme, že už nemôžeš zostať v Ľubietovej. Nenechám ťa žiť v Metojovom dome. Mám pre teba návrh a to je dôvod, pre ktorý som chcel, aby sme zostali sami. Ivan súhlasil, ale povedal, že všetko závisí od teba.“

Mija nadvihla obočie: „Aký návrh?“

„Aby si zostala v Polise a bývala v mojej rezidencii. Je dosť veľká pre teba aj pre Ivana. Je síce odpadlík, ale miesto učiteľa v niektorej z našich škôl preňho bez problémov nájdem. Pre teba sme vybrali jednu z najpre-

stížnejších škôl v Polise, nebudeš musieť lietať do klanu na vyučovanie. Všetko, čo budeš potrebovať, nájdeš tu.“

„Ale...“ nevedela, čo má povedať skôr. Takú ponuku nečakala. „Môj oco s tým naozaj súhlasil? Je ochotný opustiť svoj domov?“

„Radšej opustí domov ako teba,“ uistil ju.

Pokrútila hlavou: „Nie, to nemôžem urobiť. Nemôžem to od neho chcieť, navyše... Čo by som robila bez svojich priateľov? Danka, Bart a Pete kvôli mne riskovali život a pre mňa ich zajali Zradcovia. Miseag ma už veľakrát zachránil, bez neho by som si v Maettregii nebola poradila. Nemôžem ich opustiť... Nevieť si predstaviť, čo by som si bez nich počala sama v takomto obrovskej svete.“ Opäť pokrútila hlavou: „Nie, takto to nepôjde, aj keď si cením vašu... tvoju snahu.“

„V poriadku,“ súhlasil a Mija si vydýchla v nádeji, že na ňu nebude tlačiť. Vzápätí však dodal: „V tom prípade navrhнем tvojim priateľom, aby žili v Polise spolu s tebou.“ Naklonil sa k drevenej podložke a položil na ňu ruku: „Valika, pošlite sem mojich hostí.“ Nad jeho dľaňou sa zjavila okrúhla tvár usmiatej ženy.

„Chneď to bchude,“ povedala a vtom sa dvere otvorili.

„Ale...“ chcela Mija namietnuť, no Henrich jej posunkom ruky naznačil, aby mlčala.

„A pchane,“ dodala Valika tichšie, „na ceste dcho vchašej pracovne je pán Hufani, Dollchdy a Jinga.“

„Ponúkните im jeden zo svojich najlepších čajov a povedzte, že ich prijmem, len čo vybavím svoje rodinné záležitosti.“

„Myschlím, že môžete očakchávať aj ďalších Najvyšších...“ varovala ho nepokojne. „Už vedchia o vašich hostoch.“

Mijini priatelia vošli dnu a zostali stáť oproti Henrichovi.

„V tom prípade by ste mali už začať variť čaje, Valika,“ poradil jej a jej tvár vzápätí zmizla.

„Ak je to tvoj jediný argument, veľmi rýchlo to vyriešime,“ oznámil Miji a s úsmevom sa otočil k Okruhliakovcom. „Váš otec už dlhé roky pracuje pre Kalima a pre náš Úrad. Nadišiel čas, aby sme sa mu za jeho služby odmenili. A aj vám za vašu odvahu vybrať sa do magradských lesov

a hľadať Miju a Miseaga. Ešte dnes sa stretnem s vaším otcom a dohodnem sa s ním na všetkých podrobnostiach okolo vášho presťahovania.“

Dvojičky naňho hľadeli s otvorenými ústami.

„Budete bývať a študovať v Polise,“ slávnostne im oznámil a potom svoju pozornosť preniesol na Peteho. „Predpokladám, že celý nápad na záchrannú misiu pochádza z tvojej hlavy. Aj tebe musím prejavíť svoju vďačnosť. Verím, že s bývaním v Polise nebudeš mať problémy, a bol by som rád, keby si spolu s ostatnými nastúpil na Velesovu školu mágie. Prihlášky ste síce neodoslali, ale to nič. Možno nebudete mať ani dosť času na prípravu na skúšky, ale dohodnime sa, že bude stačiť, ak splníte spodnú hranicu v každom prijímacom odbore a ja sa postarám o to, aby vás prijali.“

Pete zostal rovnako zaskočený ako dvojičky. „Veles?“ zopakoval, akoby sa mu to len prisnilo.

„Je na čase, aby si klan opustil aj ty,“ povedal Arabes Miseagovi.

„V mojom prípade to nebude také jednoduché.“

„Môžeš bývať v mojom dome spolu s Mijou a Ivanom. Je dosť veľký, aby hostil aj celé delegácie. A podľa toho, čo som počul, urobiť pohovory pre teba nebude problém.“

„Problém však bude odísť z klanu. Nepustia ma. Ešte nemám dosť peňazí na to, aby som od svojej rodiny mohol odísť. Keby som mal, už tam nežijem, no do svojich sedemnástich rokov som na nich naviazaný.“

„Po sedemnástke získaš prístup k svojmu kontu?“ opýtal sa Henrich.

Miseag prikývol: „Teta ma nepodporí v odchode, lebo kým žijem v ich dome, do ich domácnosti prúdia peniaze z dedičstva mojej rodiny. Ak by som odišiel, neuvidia z neho už ani cent.“

„Problémom sú teda peniaze a tvoja rodina. O peniaze sa nestaraj. Obaja dobre vieme, že v sedemnástich získaš prístup k takému bohatstvu, že si budeš môcť kúpiť celú moju rezidenciu a z peňaženky ti takmer neubudne.“

„Prosím?“ zvolala Mija.

Miseag pokrčil plecami: „Mursovci. Jediná vec, o ktorú sa nikdy nemuseli starať, boli peniaze. Vždy ich mali viac, ako si zaslúžili.“

Henrich mu nedovolil pokračovať vo vysvetľovaní. „Na ten jeden rok ti poskytnem domov aj finančnú podporu. V deň svojich narodenín mi všetko vrátiš. A čo sa týka tvojej rodiny – s ňou si starosti nerob, o to sa postarám. Porozprávam sa s tvojím strýkom a ten bude ochotne súhlasiť. Nikto sa nebude púšťať do hádok s Hlavou Spoločenstva.“

„S tetou. Radšej sa porozprávajte s tetou, ona je hlava rodiny aj moja pokrvná príbuzná.“

Henrich sa uškrnul: „Mursovci. Dobre teda. Túto vec považujem za vyriešenú. Ešte nejaké námietky, problémy, o ktorých by som mal v súvislosti s vaším novým životom vedieť?“

„Viete... tak sa mi zdá,“ opatrne začal Pete, „Veles má pohovory o tri dni. Viem to, lebo som tam mal ísť, aby som mohol chodiť na ich hodiny boja.“

„Tri dni?“ rozrušene zvolala Mija. „Za tri dni sa nestihnem ani presťahovať, nieto ešte dačo naučiť. Možno mám magioly, ale to mi nepomôže pri zaklínaní! Veď vlastne ani neviem, či mám dokončenú základnú školu. Zmizla som ešte pred koncom školského roka... Ja vlastne...“

„Tri dni je naozaj málo,“ uznal Henrich, ale nezdalo sa, že by ho to trápilo. „V tom prípade sa dohodneme, že pohovory nemusíte urobiť, stačí, ak sa tam dostavíte a zúčastníte sa na nich. O zvyšok sa postarám.“

„Ale...“ pokúsila sa Mija namietnuť, no strýko ju rázne zastavil.

„Zajtra sa môžeš spolu s Miseagom nastahovať, budem vás čakať.“

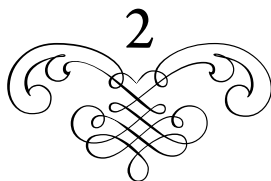
„No to...“

„Súhlasíte s tým, čo som vám navrhol?“ opýtal sa ostatných a Mijine námietky si jednoducho nevšímal.

„Na Velese učí pán Janajev aj pôvodný jazyk, že?“ uisťoval sa Bart.

Henrich prikývol a Bartova tvár sa rozžiarila od nadšenia.

Mija si uvedomila, že je bezmocná. Pete, Bart a dokonca aj Danko sa usmievali. Miseag stál vedľa nej, a hoci sa to snažil skryť, vedela, cítila, že práve on sa teší najviac. Jej vyhliadky na pokojný život mimo čarodejníckeho sveta sa práve načisto rozplynuli. Čudné, že jej to vôbec nebolo ľúto.

Ivanova minulosť

„No, pôsobivá rodinka, takmer ako moja!“

„Viete, že toto nie je prvé MaGi, v ktorom cestujem?“ nadhodila Mija. „V podobnom som sa viezla, keď po mňa prišiel Metoj a odviezol ma do klanu. Vtedy som netušila, že dokáže... toto. Asi ma nechcel celkom šokovať.“

Aslex sa zasmial: „Počkaj, aké šoky zažiješ, keď pôjdeš do centra mesta. Lietajúce autá tam budeš považovať za úplne normálne v porovnaní s tým všetkým, na čom sú čarodejníci ochotní cestovať. Predstav si, po dlhých rokoch sa do módy opäť vracajú lietajúce koberce.“ Potriasol hlavou a Mija sa pritlačila až k oknu, aby sa vyhla jeho vlasom. Bol to nadmieru otravný zlozvyk.

Pohľad jej pritom na okamih skĺzol do spätného zrkadla. Zazdalo sa jej, že v ňom vidí akýsi záblesk svetla, čo určite nespôsobilo slnko. To sa skrylo za husté, kopcovité mraky a pomaly zapadalo za obzor. Krajina pod MaGi sa ponárala do tmy, lesy temneli, a len keď letelo ponad mestá a dediny, zablysko sa pod ním svetlo lúčov a domov.

Obzrela sa za seba, no naokolo videla len rýchlo ubiehajúcu temnú krajinu.

Aslex vycítil jej nervozitu a opýtal sa: „Deje sa niečo?“

„Nie, nie,“ upokojovala ho, no v mysli sa jej vynárali spomienky na Grigoriasovu tvár a jeho slub, že keď urobí Mariota neporaziteľným, on,

Grigorias Zka, sa stane jej nočnou morou. „To tá únava, mala by som sa poriadne vyspať.“

„Pokojne si pospi, keď sa budeme blížiť k Ivanovmu domu, zobudím ťa,“ veľkoryso jej navrhol Aslex a ona sa nechtiac uškrnula. Zrejme si neuvedomoval, že pre jeho trasenie hlavou musí byť stále v strehu, aby včas uhla.

Oči jej na okamih spočinuli na spätnom zrkadle, no už nijaký záblesk nezaregistrovala. Aby odpútala svoje myšlienky od hororových scenárov, ktoré by jej Grigo Zka mohol pripraviť, priznala: „Neberte to ako urážku, viete, vážne som nečakala, že Henricha Arabesa bude zastupovať niekto... ako vy. Ste tak trochu...“ hľadala tie správne slová, ale sám jej pomohol vetu dokončiť: „Výstredný?“

„Áno, výstredný,“ v duchu si však pomyslela, že ‚blázon‘ je výstižnejšie označenie.

„Ty si o mne ešte nepočula, pravda?“

„Nie, ani slovo. No môžete to napraviť...“ vyzvala ho a dúfala, že počas rozhovoru sa Aslex bude aspoň na chvíľu krotiť a nebude šľahať vlasmi všade naokolo.

„Slávnym som bol ešte skôr, ako som sa stal Henrichovým hovorcom. Prezývajú ma Stávkar Filt, hovorí ti to niečo?“

„Vôbec nič!“

Nespokojne sa zatváril. Aspoň Mija si to myslela. Pre dlhú bradu a rozlietané vlasy bolo veľmi ťažké rozoznať jeho výraz. „Ľudia vravia, že v Polise som neuzatvoril stávkku vari len s mŕtvymi dušami a novorodencami. Samozrejme, že je to trochu prehnané, ale nie zase až tak ďaleko od pravdy. Už ako chlapec som stávkovoval, občas som vyhral, inokedy prehral, ale to pre mňa nebolo podstatné. Bez stávok by bol môj život nudný, otravný... Sú niečo ako adrenalínový šport. Vďaka nim mám každý deň čo robiť. Starajú sa mi o každodennú zábavu.“

„Takže tento váš, nazvime to tarzanovský imidž, aj ten je výsledkom stávky?“ hádala.

„Presne tak. Túto stávkku som prehral. Bolo to už dávno, keď som vyhlásil, že Mariotova vojna nebude dlho trvať. Jeden z mojich kamarátov

to vzal vážne a povedal, že ak tomu naozaj verím, nech sa ani neoholím, ani neostrihám, kým sa vojna neskončí. Tvrdil, že to nevydržím, ale ak áno, prenechá mi vilu aj so svojím lietajúcim bazénom.“

„A kedy ste to vyhlásili?“

„Bude to už pätnásť rokov.“

Mija neskryvala zdesenie: „No, ešteže vás neprinútil dovtedy sa nekúpať.“

„Bola aj taká stávka, ale nekúpal som sa len mesiac. Posledné dva týždne som sa Úradu musel vyhýbať oblúkom, Henrich ma pre zápach vykázal.“

„To nemyslíte vážne!“

Mávol rukou. „No to nie sú moje najhoršie prehry. Nebudem ti radšej hovoriť, čo musím každý deň jesť... ešte tri týždne a dva dni. Náramky na ruke mi budú každý týždeň po jednom pribúdať až dovtedy, kým mi nepokryjú celé ruky. Potom tak budem chodiť presne mesiac a konečne ich budem môcť dať dole. Z toho štrngotania ma občas bolí hlava. Aj toto,“ zúrivo potriasol hlavou, „je súčasťou stávky. Ešte štyri mesiace, týždeň a štyri dni. Dovtedy si musím každé ráno natierať vlasy nepríjemným práškom, z ktorého mi takto myká hlavou.“

„Asi často nevyhrávate,“ skonštatovala Mija.

„Ale kdeže, po toľkých rokoch som veľmi skúsený stávkár. Málokedy prehrávam, za to ti ručím,“ lišiacky sa zasmial. „Ak v Polise stretneš človeka, ktorý sa čudne správa, pravdepodobne sa stal mojou obeťou. Vďaka týmto výstrelkom si ma všimla populárna tlač, stal som sa ich... pravidelným dodávateľom námetov do zábavnej rubriky. Najmä odvtedy, čo sa so stávkami obraciam na známe tváre Spoločenstva. Niektorí dokonca sami chodia za mnou, vyhľadávajú ma, aby so mnou uzatvorili stávku – stalo sa to viac-menej vecou prestíže. Pre mňa je to výhodné. Vďaka svojim víťazstvám som napríklad dostal prácu v Úrade.“

„Stavili ste sa s Henrichom?“

„Nie, nie,“ smutne pokrútil hlavou, „s ním som stávku nikdy neuzavrel. Odmietol ma, ale nevzdávam sa – jeho by som mal veľmi rád vo svojej exkluzívnej zbierke. Najprv som pracoval ako strážca pri dverách Úradu,

neskôr sa mi podarilo postúpiť na recepciu – stávka s jedným z Najvyšších, že ho žena podvádzala. Hlupák, stačilo mu pozrieť sa do zrkadla a vedel by to aj sám. Neskôr som sa stavil s ďalším Najvyšším, ale keď prehral, odmietol splniť svoju úlohu. To ma dokáže nehorázne vytočiť!“ Zúrivo potriasol hlavou. „Svoje záväzky si plním, nech sú akékoľvek hrozné, a to isté žiadam aj od ostatných. V hroznej zúrivosti som to šiel riešiť pred najvyššiu moc na Úrade. Henricha to celkom pobavilo. Počúval môj siahodlhý monológ, až kým ma neprerušil daný...“ odkašlal si, „... vinník. Arabesovi sa moja výrečnosť zapáčila a vedel, že som na verejnosti veľmi populárny. No myslím, že ešte viac naňho zapôsobilo, ako som bol schopný poslať Najvyššieho do...“ zarazil sa, „... Paroma. O týždeň som už bol jeho hovorcom.“

„A ten pán? Splnil svoju úlohu?“

„Nie, ešte stále má u mňa dlh,“ z hlasu mu bolo cítiť pohrdanie.

Míja sa usmiala: „Tak sa stavte aj so mnou!“

„Nie, nie! Henricha by to nepotešilo. Rozhodol som sa vyhybať stávkam s tvou rodinou, myslím s tou z otcovej strany. Nechcem už nič riskovať.“

„Čo máte proti Mursovcom?“

„Stávky s nimi sa mi vždy vypomstili. S Mariotom som sa kedysi stavil, že aj keby sa pretrhol, Melánia Lubietová oňho už nikdy nebude mať záujem. Ako dieťa bola doňho zbláznená, ale ako dospelá ho vyslovene nenávidela. Ako jedna z mála žien v Polise. Prehral som a musel som celý rok nosiť vo vlasoch zamotané červené ruže a obliekať sa len do vecí ružovej farby. Priznám sa ti, nevyvolával som tým veľkú autoritu.“

„Je to pravda?“ prekvapene sa uisťovala.

„Absolútna. Mal som vtedy pocit, že sa zo mňa smeje ešte aj môj vlastný pes!“

„Nie, nie. To s tou stávkou s mojím otcom!“

„Samozrejme, že áno. Neklamal by som ti.“

Vzápätí vybuchla do smiechu: „No viete, čo to znamená? Aslex, vám vďačím za svoje narodenie! Nebyť tej stávky, možno by sa nikdy neboli dali dokopy a ja by som tu teraz vedľa vás nesedela!“

„To máš pravdu, máš mi za čo byť vďačná,“ uškrnul sa. „Predsa len z toho niečo dobré vzišlo.“

Pomrvila sa: „Tak, čo keby ste sa teraz stavili so mnou? Len zo žartu! Dohodneme sa, že ak vyhrám, budem mať u vás dlh, ak vyhráte vy, budem vašou dlžníčkou!“

„Henrich...“

„... s tým už potom nič nenarobí. Veď ide len o zábavu. Nehovorte, že sa môjho strýka bojíte.“

V aute nastalo ticho. Aslex sledoval cestu pred sebou a premýšľal.

Mija si zahryzla do pery: „Stávka s Mariotovou dcérou, to znie dobre, nie? Nie je to síce Hlava Spoločenstva, ale aj jeho neter by mohla byť celkom dobrá náhrada.“

„Dobre, dobre,“ zvolal. „Tak sa stavme. Máš nejaký návrh?“

Veselo sa usmiala: „Nechám to na vás, ja som určila výhru.“

„Tak teda...“ zamyslel sa. „Dávam ti tri mesiace,“ začal. „Do troch mesiacov budeš ty s mladým Mursom tvoriť párík zalúbených holubičiek. Budete takí sladkí, že si pri vás ani nebudem musieť dochucovať čaj.“

Začervenala sa až po končeky uší. „To je veľmi hlúpa stávka,“ zamrm-lala.

„Prečo? Ak sa to stane, bude ti úplne jedno, či si vyhrala, alebo nie, budeš zalúbená a bude to s vami na nevydržanie. Ak vyhráš ty, budem tvojím dlžníkom. Predmet našej stávky zostane len medzi nami. Neboj sa, nebudem do tvojho vzťahu s ním nijakovsky zasahovať, ani Henrichovi nepoviem, o čo ide.“

Mija bola ešte stále v rozpakoch. No Aslex mal pravdu, mohla len získať. Ona a Miseag spolu? Bola to smiešna predstava...

No príjemná, dodala v duchu a opäť sa začervenala. „Tak teda platí!“

Potriasli si rukami, a tak spečatili ďalšie prefíkané dobrodružstvo Stávkara Filta.

Príchod domov a zvitanie s Ivanom nebolo také, ako Mija predpokladala. Čakala, že ju už v záhrade objíme, bude sa vypytovať, či je v poriadku, že jej povie, ako veľmi mu chýbala... No nečakala, že pocíti takú ob-

rovskú úľavu, keď ho uvidí staršieho a vráskavejšieho, ako si pamätala a keď ho po takom dlhom čase bude môcť konečne objať. Aslexov odchod späť do Polisu takmer nezaregistrovali. Mija konečne mala pocit, že je doma a že jej nič nehrozí. A uvedomila si, aká je veľmi vyčerpaná z toho všetkého, čo za posledný mesiac spolu s Miseagom prežila.

„Nevieš si ani predstaviť, ako som sa o teba bál!“ hovoril jej Ivan s nevýslovnou úľavou. „Musíš mi porozprávať všetko, čo sa stalo!“

„Nie teraz...“ zaprotestovala. „Neskôr, možno. Som veľmi unavená.“

Odtisol ju od seba a zvedavo si ju prehliadol. „Vyrástla si,“ poznamenal s úsmevom. „Poď, poď dnu. Nebudeme predsa vonku stáť.“

Poslúchla a úsmev jej ešte stále neschádzal z pier. Bolo také príjemné vstupovať do domu, kde vyrastala.

„Arabes mi len narýchlo dal vedieť, že ste prišli na Úrad a že ste v poriadku,“ hovoril, keď sa usádzali na pohovkách v obývačke. Mija si spomenula, že v tej istej miestnosti jej kedysi Metoj prvýkrát rozprával o mágii a Samovi. „Zajtra nás už čaká vo svojom dome.“

„Aj ty si mi zamľčal, že je mojím strýkom,“ poznamenala, no nedokázala mu to vyčítať.

Všimla si, že vrásky na tvári sa mu prehĺbili. „Starešina mi to zakázal.“

„A ty si, samozrejme, poslúchol.“

„Nebolo by múdre miešať sa do jeho rodinných sporov... Len on alebo Arabes ti to mohli prezradiť.“

„A napokon to bol Marioto!“ zvolala. „A vieš, že vôbec nebol taký desivý, ako mi ho opisovali?“

Jeho pohľad prezrádzal, že to vedel.

Nespokojne prevrátila oči. Ivan sa tak zaradil do zoznamu ľudí, čo pred ňou mali tajomstvá, a to ju sklamalo. Verila, že aspoň on bol k nej úprimný.

„Existuje ešte niečo, o čom by som mala vedieť?“ zamračene sa opýtala.

Pošúchal sa po čele: „Možno by si mala vedieť niečo o mojej rodine. Už si mala tú česť spoznať sa s nimi, ale asi ti ani raz nenapadlo, že by mohli byť moji príbuzní.“

„Nikdy si mi o nich nerozprával, myslela som si, že je to... tak trochu

citlivá téma. Nebolo od nich pekné, že po vylúčení z klanu ťa nechali bez pomoci...”

„Históriou svojej rodiny som ťa nezafažoval najmä preto, že tak trochu súvisela aj s Henrichom a ty si ešte nevedela o tom, že je tvojím strýkom... Aj ja som vzdialený potomok Pankráca, preto sa naša rodina vždy tešila veľkej vážnosti. Otec bol presvedčený, že patríme do aristokracie klanu a mal so mnou aj s mojou sestrou veľké plány. Vyrastali sme so súrodencami Lubietovcami a on dúfal, že sa s našou pomocou stane starešinovým príbuzným. Preto všemožne podporoval moje priateľstvo s Melániou. Po čase sa však ukázalo, že jej záujem sa obracia na iných mužov, ako som bol ja. Pre otca som sa stal neužitočným. Pokúšal sa preto dať dohromady moju sestru a Henricha, ale aj ona zlyhala. Vždy sme museli poslúchať jeho príkazy... Keď nevidel nádej vo vzťahu s Lubietovcami, prinútil moju sestru oženiť sa s Floriánom Perníkom.“

Mija sa začudovala: „Tá červenovlasá potvora je tvoja sestra? Zradkyňa?“

„Áno, Timea Perníková je moja sestra. Otec sa sklamal aj v Perníkovi, lebo tým manželstvom veľa nezískal. Keď mu Marioto navrhol, aby sa pridal k jeho armáde, súhlasil a prinútil celú rodinu odísť do Magradu. Mama by mu to nikdy nedovolila, ale vtedy už nežila a ja som bol v Nitre. Stratil som s nimi kontakt, o všetkom som vedel od tvojej mamy. Timea môjho otca, samozrejme, poslúchla a stala sa Zradkyňou.“

„Bojovala som s ňou, aj s tvojím otcom. Alexis sa volá, pravda?“

Prikývol.

„No, pôsobivá rodinka, takmer ako moja,“ musela uznať.

Ivan si prezrel jej tvár: „Nie si veľmi prekvapená...“

Mávla rukou: „Čo sa týchto rodinných zväzkov týka, už by ma neprekvapilo ani to, keby sa ukázalo, že môj otec je Joachim Záhradníkovec! Kedysi som bola sirota adoptovaná obyčajným učiteľom zo základnej školy. Dnes som potomkom dvoch mocných a starobylých rodov a som spríbuznená s dvoma najmocnejšími mužmi Spoločenstva. Takže ma nemôže veľmi prekvapiť, že tvoja sestra je pani Timea Perníková...“ Ivan na ňu upreto hľadel, ale nepovedal ani slovo. Unavene si zívla: „Mala by som ísť spať. Zajtra sa sťahujeme... teda, ak to naozaj chceš.“

Usmial sa: „Otázkou je, či to chceš ty, Mija. Nemám rád tento dom, keď som v ňom sám. Omnoho radšej budem v Polise. Naozaj toho veľa neobetujem, ale ty to nebudeš mať jednoduché...“

Zamračila sa: „Veď medzi čarodejníkmi, ktorí ma neznášajú, som už žila a prežila som to.“

„Áno, ale...“ zaváhal. „Henrich ťa asi nevaroval. Keby to bolo také jednoduché, už pred rokom by si žila spolu s ním a nie s Metojom v klane. Mija, ty si Mariotova dcéra a Henrichova neter... Ľudia budú na teba zvedaví, budú chcieť o tebe vedieť všetko. Henrich nezabráni tlačí, aby ťa neprenasledovali a nesledovali každý tvoj krok. Do klanu mali vstup zakázaný, ale v Polise sa to zmení.“

„A pre každého tam nebudem nič viac ako dcéra vraha, možná Zradkyňa...“ dokončila a na chvíľu sa zamyslela nad tou predstavou. Napokon len pokrčila plecami: „Myslím, že po čase ich to aj tak prestane baviť, nie? A aspoň budem stále obklopená ľuďmi, nebude mi teda hroziť, že by ma niekto napadol.“

„Prečo by ti malo niečo také hroziť?“ znepokojene sa opýtal.

Rozhodla sa, že ho nebude strašiť s tým, čo jej Grigorias povedal. „Neboj sa, to som povedala len tak, ako jedno z plusov. Jednoducho, môže mi byť jedno, čo si o mne budú myslieť a čo o mne budú písať. Kým pre nich bude Marioto zloduch, budem aj ja vyvrheľkou spoločnosti.“ Veselo sa usmiala. „Aspoň mám s tebou niečo spoločné. Takže, zajtra sa sťahujeme!“

Pomyslela si, že akokoľvek zlé budú dni, ktoré ju čakajú, tentoraz ich bude prežívať po boku svojho otca, strýka, Miseaga a ostatných priateľov. Nemôže to byť predsa až také zlé...

Keď odmietla Ivanovu večeru, rýchlo ju poslal do postele a ona vôbec neprotestovala. Na rozhovor o tom, čo všetko prežila v Maettregii a Magrade, bol ešte čas a ona si musela dobre premyslieť, čo mu prezradí. Rozlúčila sa s ním, no vo dverách ešte zastala a otočila sa k nemu.

„Neviem, prečo mi nikdy nenapadlo spýtať sa ťa na to...“ zahryzla si do pery. „Oco, ľúbil si moju mamu?“

Pozrel sa na ňu smutnými očami a vrásky na čele sa mu ešte viac prehĺbili. „Nedokážeš si predstaviť, ako veľmi...“

Pokazené hodiny

„Nevieš, odkiaľ sú a prečo je na nich tento erb?“

„Prišla si sa rozlúčiť?“

„Nie. Prišla som sa pobaliť.“ To boli prvé slová, ktoré povedala Mija svojmu starému otcovi, keď sa vrátila do jeho domu. Zistila, že nič sa nezmenilo – ani v dome, ani na Metojovi. Tváril sa rovnako neprístupne ako zvyčajne, napriek tomu, že ju videl po mesiaci prežitom v pochybnostiach, či ešte vôbec žije. Netešil sa ani nebol sklamaný. To, že opúšťa jeho dom, sa ho očividne nedotklo.

„Arabes mi to oznámil, ale buď si vedomá, že neodchádzaš definitívne. Raz sa budeš musieť vrátiť do klanu aj do môjho domu...“

Zahryzla si do pery: „Pretože som budúca starešinka?“

Prikývol.

„Dovtedy ešte veľa vody pretečie. Nebojte sa však, budem sa do klanu vracat kvôli Anne, Adriane a Joachimovi.“ Nedokázala by priznať, že do klanu bude chodiť aj kvôli nemu. Dovtedy si vlastne nikdy neuvedomila, že jej na starešinovi záleží. No už by s ním nedokázala žiť pod jednou strechou a dokonca ani v jeho blízkosti.

„Joachima si vezmi so sebou, nepotrebujem ho. Bol tu len kvôli Melánii a neskôr kvôli tebe.“

„Môžem ho vziať do Polisu?“ zvolala prekvapene. „To je skvelé! Ďakujem.“

Prikývol, potom sa otočil a o pár sekúnd už jeho mohutná postava zmizla v pracovni.

Tak, tolko naša rozlúčka, pomyslela si Mija sklamane. Naivne dúfala, že po takmer roku spolužitia Metoj prejaví aspoň trochu ľútosti nad jej odchodom. Bola to veľmi naivná predstava.

„Joachim! Joachim!“ volala Mija, keď vstúpila do kuchyne, ale nenašla ho tam. Vyšla teda von a rozhliadla sa po záhrade. Až tam ho uvidela. Bol celý zafúľaný od hlíny, jeho starý pracovný kabátik takmer splýval s blatom pod jeho nohami. Keď uvidel Miju, odhodil lopatu a rozbehol sa k nej. Chcel zastať a poklonil sa jej, ako to mal vo zvyku, no ona si ho priťahla k sebe a poriadne ho vystískala.

„Vieš, ako veľmi si mi chýbal?“ pýtala sa ho s úsmevom. Keď sa od seba odtrhli, rýchlo jej z trička zotieral blato, ktoré sa naň prilepilo. Vysoký klobúčik mu padol nižšie do tváre, takže videla iba jeho červenajúce sa ušká.

„Neviem!“ zaškrečal.

„A opäť odchádzam...“ vzdychla si a čakala na jeho reakciu. „Čo na to hovoríš?“

„Bude mi tu smutno. Aj starešina budú smutný. Veľmi smutný. A ja budem opäť Joachim Záhradníkovec so starým otrhaným kabátikom... Nijaký pobočník, nijaký kamarát.“

„A čo keby som ti povedala, že môžeš zostať pobočníkom? Mojm pobočníkom? No tentoraz v Polise, v dome Henricha Arabesa!“

Zodvihol k nej pohľad, a keď videl jej veselú a úprimnú tvár, veľké očka sa mu rozžiarili. „Povedal by som, že by mi bolo veľkou ctou,“ odvetil formálne.

„Tak potom sa bež pobalíť, Metoj mi dovolil odviezť ťa. Sťahujeme sa do Polisu, Joachim!“

Nepoložila mu nijakú otázku, a tak nemohol nič povedať. No nemusel vysloviť ani hlásku, aby vedela, ako sa teší. Jeho šťastný úsmev a výskok do výšky hovorili za všetko.

„Tak bež, Joachim. O chvíľu po nás príde šofér z Polisu, pôjdeme po môj-

ho otca, Miseaga a potom zamierime priamo do nášho nového domova. Teda, ak ti nebude prekážať, že tam budeme musieť letieť. Čo myslíš, prežiješ to?“

Prikývol, snažil si klobúčik a hlboko sa uklonil.

Mija prevrátila oči.

Potom sa rozbehol ku dverám, no ona ho ešte zastavila. „Joachim?“

Zabrzdil tak náhle, že neudržal rovnováhu a spadol na zem. „Áno?“

„Spomínaš si na darček, ktorý som dostala od Miseaga? V decembri, keď sme oslavovali zimný slnovrat.“

„Áno,“ odvetil.

„A zahodil si tie škatule, v ktorých bol zabalený?“

Pokrútil hlavou: „Nie.“

„Odložil si ich?“

„Áno.“

„A kde sú?“

„Na povale.“

Uškrnula sa: „Takéto rozhovory mi už naozaj chýbali. Dobré teda, utekaj, Joachim. Zatiaľ ich pohľadám a potom sa aj ja pobalím.“

Poslúchol ju a rýchlo, akoby ho Drobica naháňala, utekal do svojej izby pobaliť si tých pár drobností, ktoré nazýval svojím majetkom.

Mija sa smutne rozhládla okolo. Vedela, že táto záhrada aj dom jej budú chýbať. Vtom sa však strhla a hrdlo jej stiahlo od strachu. Mala pocit, akoby za ňou ktosi stál, no keď sa obzrela, nikoho nevidela. Nepríjemná predtucha jej však šepkala, že sa nemýlila. Rezkým krokom sa vrátila na verandu a otvorila dvere. Ešte raz sa vystrašene rozhládla po záhrade, potom vošla dnu a v duchu upokojovala samu seba, že jej v prítomnosti Metoja a s mocou magiol nič nehrozí.

Mija ešte nikdy nebola na povale starešinovho domu, preto ju prekvapilo, aký tam bol otrasný neporiadok. Očividne tam už dávno nebol ani Metoj, lebo nepoznala poriadkumilovnejšieho človeka ako bol on. Pomocou magiol vyčarovala guľôčku svetla a vyslala ju až ku stropu, aby sa mohla rozhládnuť. Na stenách viseli pavučiny, podlaha bola zaprataná